

La
TARDOR
de la
LLIBERTAT

VÍCTOR J. JURADO

Columna

VÍCTOR J. JURADO RIBA
LA TARDOR
DE LA
LLIBERTAT

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2018
© VÍCTOR JOAQUÍN JURADO RIBA, 2018
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
FOTOCOMPOSICIÓ: TONI CLAPÉS
ISBN: 978-84-664-2358-8
D.L.: B. 2.412-2018
IMPRÈS A: LIBERDÚPLEX

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats

Índex

1. Abans del viatge	9
2. El primer aldarull.	17
3. «Bella ciao»	25
4. Dins de la balena	31
5. Infoxicació	35
6. Benvinguts a l'Hotel Catalonia	41
7. Warner Bros.	51
8. Universitat nocturna	55
9. L'art de retrobar-se	63
10. La Gran Via dels estudiants.	71
11. La vigília.	75
12. Nit al col·legi.	81
13. La batalla de les urnes.	85
14. A les barricades!.	93

15. Un vot per tots ells	99
16. La botifarrada	105
17. Els bombers seran sempre vostres	111
18. Regals de la foscor	115
19. Més enllà de la foscor	119
20. A l'ull de l'huracà	123
21. La portada del món	127
22. Vaga general	133
23. <i>Piano man</i>	139
24. Somnis	145
25. A la gola del llop	151
26. Cap rosa sense espines	155
27. Una vacant inesperada	159
28. Tercer grau	165
29. Vora el mar	171
30. A la terra dels somnis	175
31. <i>Rashômon</i>	179
32. Pensió diürna	185
33. La llum d'una espelma	191
34. Un nou dia	197
35. Carrers de cera	201
36. Què volen aquesta gent?	207
37. L'hora del dubte	213
38. Quatre hores i mitja d'independència	219
39. Nit en vetlla	227
40. El consell de savis	231

41. La noia que escriu	239
42. Tu no saps qui sóc	243
43. Visca les forces d'ocupació	245
44. Cap a un altre port	249
45. L'esperança empresonada	253
46. Harmonies imperfectes	255
47. T'estime, t'estimo, t'estim	259
<i>Agraïments.</i>	265

Abans del viatge

Les llaunes buides de cervesa decoren la taula del pis diminut de la Irene. Des que el va llogar, tan bon punt va guanyar la plaça de funcionària, no hi ha fet gaires millores.

A les parets encara penegen els pòsters de la capital del Tibet, el mont Uluru —per als occidentals, Ayers Rock—, i el bosc primigeni Bialowieza, on un bisó mira a la càmera amb l'actitud desafiant de qui viu en la més completa llibertat.

S'ha promès moltes vegades anar a aquests llocs, però en els cinc anys que fa que té un sou estable no ho ha aconseguit. Viatjar al Tibet és car i moltes vegades l'accés està vedat pel govern xinès a causa de la inestabilitat política. El santuari natural polo-

nès seria l'opció més factible, però ella és l'única dels seus amics que aniria fins a la frontera amb Bielorússia per veure aquestes bèsties mítiques.

Quant a l'Uluru, el temps juga en contra seu. Els aborígens australians han aconseguit que la muntanya sagrada no es pugui visitar a partir d'octubre del 2019; era una llarga reivindicació dels anangu, els seus pobladors legítims.

Mentre aquests somnis s'allunyen com núvols a l'horitzó, la Irene s'obliga a retornar al modest —però desitjat— viatge que ha aplegat aquesta colla a casa seva.

Anirà amb uns amics de tota la vida a fer *trekking* a la serra d'Espadà. És ben a prop, però després d'un estiu esgotador de feina aquesta escapada d'una setmana és per a ella un passatge al paradís.

—Ei, tia! Què fots, parada com un estaquirot? —la renya tendrament el Joan, mentre obre una ampolla de vodka—. Hem de celebrar que comencem les vacances!

—Vols que sortim demà amb ressaca? —diu mentre accepta el combinat que li ha preparat el seu amic.

—És clar! Mamar de nit i fer cames de dia, aquest és el pla.

El Toni, que fa temps que li va al darrere sense

èxit, no li treu els ulls de sobre mentre trasteja el portàtil i el cendrer alhora.

El fum s'estén pel menjador com una boirina aromàtica i el petit comitè comença a ballar una cançó de Zoo, com posseïts per una força màgica. La ràbia brolla com un crit ancestral quan arriba el moment que diu que «no tot en la vida és faena, que morir és no viure lluitant...»

La Irene balla suaument al ritme de la música. El Toni s'atansa per darrere i li passa les mans subtilment per la cintura. Ella se'l treu de sobre amb un moviment sobtat de maluc.

—Aparta, borinot... No parlarem de com ens organitzem aquesta setmana?

—Eixim prompte i tirem cap a la serra d'Espadà —diu la Susanna, amiga des de la llar d'infants—. Ja m'he imprès la ruta fins al refugi.

El Joan se la mira amb els ulls brillants mentre escura un cigarret cargolat amb alguna cosa més que tabac.

—Ja has reservat el refugi, no?

—Sí, fa tres dies... Entrem demà a la vesprada.

Fa temps que tothom sap que la Susanna va boja pel Joan, malgrat que s'assemblen com un ou a una castanya. Ningú no entén com, sent una alumna de deus i matrícules, des de primària fins al batxillerat,

va preferir treballar a la botiga de llegums dels pares en lloc d'anar a la universitat.

El Toni opina que és per això que el Joan no la valora, encara que a ell la carrera d'antropologia només li ha servit per ser un aturat de vint-i-cinc anys sense cap mena de perspectiva. Podria trobar alguna cosa fora d'Altea, però és massa gandul per buscar-se les garrofes en una altra ciutat.

Amb l'excusa de cuidar de l'àvia, que pateix Alzheimer, prefereix passar-se el dia veient sèries i fent-se palles d'amagat. Per tant, en el fons no és tan diferent de la Susanna.

Només hi ha una cosa que podria fer-li moure el cul: fer el pas definitiu per aconseguir la Irene. Han tontejat unes quantes vegades. El darrer Cap d'Any fins i tot es van morrejar i li va tocar els pits, però ella el va acabar aturant.

Li va dir que el Toni era a la festa i que no volia que comencés l'any deprimit. Al cap i a la fi, és amiga de tots dos. Ella es va mantenir a una distància prudencial la resta de la nit i va marxar en algun moment sense acomiadar-se.

El Joan no ho ha confessat a ningú, però té l'esperança que aquesta setmana a la muntanya trobarà el moment de llançar-se. Si li diu que sí, es veu capaç de trobar feina. Qualsevol feina.

El so estrident d'un mòbil interromp les seves cabòries.

És el de la Irene, i aquell to de telèfon antic només sona quan li truquen de la feina.

—Per què no apagues ja eixa merda?! —crida el Toni.

—Contesto i ho faig... —diu mentre surt de la sala per parlar al rebedor.

Amb la porta de vidre ja ajustada, en sentir la veu a l'altre costat se li glaça la sang. És el capità.

Uns minuts després, torna pàl·lida com un mort. Li tremola el llavi de ràbia i les llàgrimes lluiten per fugir-li dels ulls.

Tots tres amics la miren esverats, però no s'imaginen el que està a punt de dir amb un fil de veu:

—Ho sento molt, de veritat. Fareu el viatge sense mi.

La Irene està morta de son. Gairebé no ha dormit en dos dies.

Són les quatre de la matinada tocades quan des de la finestreta veu que estan entrant per la ronda del Litoral.

Aprofita que està sola al seient del darrere per eixugar-se els ulls plorosos amb les mans.

Observa els balcons llunyans. En molts hi pen-
gen banderes diferents però amb els mateixos co-
lors.

«Deuen tenir reunions de veïns entretingudes»,
pensa.

Intenta espolsar-se l'angoixa i la ràbia mirant
Twitter, però va ple de males notícies: un terratrè-
mol ha ensorrat Mèxic DF. Deixa anar un sospir
mentre veu les primeres grues del port de Barce-
lona.

Tot li sembla un gran desastre. Un malson que
l'ha arrencat dels seus amics i l'ha dut de camí al
nord.

En la foscor del cotxe, de sobte ressona la veu
del seu capità, que va de copilot i la mira fixament
a través del retrovisor:

—¿Qué le pasa, sargento Ferrer?

—Nada, mi capitán... Sólo estoy un poco can-
sada.

—Siento haberla tenido que avisar. Sobran los
voluntarios, pero no los oficiales de nuestro cuar-
tel.

—Es un honor servir donde sea necesario, mi
capitán.

—Me alegra oír eso. Procure descansar, estas
semanas se nos harán largas.

La Irene mira deprimida les aigües negres del port, que sembla una immensa bassa de petroli.

Quan falta ben poc per arribar, s'adorm.

El descans li sembla un instant fugisser, perquè de seguida la fan baixar del cotxe.

Amb la maleta a la mà, camina com una zombi per la passarel·la que la fica dins del vaixell, seguint els seus companys de cos.

A dins del ferri hi regna un silenci relatiu. Només li arriba el murmuri llunyà de companys que xerren al restaurant tancat.

Un funcionari l'acompanya fins a la seva cabina i li dóna una clau. La Irene només pensa a dormir.

Abans d'entrar, sent pel passadís un grupet de policies que, tornant de coberta, on han sortit a fumar, debaten si demà guanyarà el Betis o el Reial Madrid. I, encara més important, com podran veure el partit.

Es tanca dins de la cabina, tan minúscula que no és apta per a claustrofòbics. De moment està sola, però en els propers dies arribaran més companyes d'Andalusia.

Gairebé no té forces per treure's l'uniforme.

Es fica dins del llit estretíssim amb calcetes i una vella samarreta de Muse que fa servir per dormir.

A la foscor absoluta de la cabina, ja es pregunta

com s'ho farà per viure en aquella llauna de sardines. La seva maleta gairebé ocupa tot l'espai que deixa lliure el llit.

Tot d'una, rep un SMS del seu capità.

Mañana a las 8 h debe estar preparada

por si la reclaman para actuar.

Mientras tanto, intente dormir.

No entén res. Són gairebé les cinc de la matinalda, però no té esma ni per maleir la seva sort.

Només apaga el llum.